

2. V případě kladné odpovědi na první otázku: Má provozovatel takového zařízení nárok na bezplatné přidělení emisních povolenek na základě přímého použití ustanovení směrnice 2003/87/ES a rozhodnutí Komise 2011/278/EU⁽²⁾, pokud bezplatné přidělení emisních povolenek nepřichází podle vnitrostátního práva v úvahu pouze proto, že dotčený členský stát nezahrnul zařízení na výrobu polymerů do oblasti působnosti vnitrostátního zákona, kterým byla směrnice 2003/87/ES provedena, a tato zařízení se pouze proto neúčastní obchodování s emisemi?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (Úř. věst. L 275, s. 32).

⁽²⁾ Rozhodnutí Komise ze dne 27. dubna 2011, kterým se stanoví přechodná pravidla harmonizovaného přidělování bezplatných povolenek na emise platná v celé Unii podle článku 10a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES (Úř. věst. L 130, s. 1).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Consiglio di Stato (Itálie) dne 23. listopadu 2016 – Enzo Buccioni v. Banca d'Italia

(Věc C-594/16)

(2017/C 063/19)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Consiglio di Stato

Účastníci původního řízení

Navrhovatel: Enzo Buccioni

Odpůrkyně: Banca d'Italia

Předběžné otázky

- 1) Není zásada transparentnosti, jež je jasně zakotvená v článku 15 konsolidovaného znění Smlouvy o Evropské unii, pokud jde o její závazný obecný cíl, je-li (tato zásada) chápána v tom smyslu, že může být regulována právními nebo jinými rovnocennými předpisy stanovenými v odstavci 3, jejichž obsah by mohl být projevem příliš široké diskreční pravomoci, která nemá právní základ v nadřazeném prameni evropského práva, podle kterého je nezbytné stanovit minimální zásady, od kterých se nelze odchýlit, v rozporu s podobným omezujícím záměrem v oblasti evropských právních předpisů týkajících se dohledu nad úvěrovými institucemi, a to do té míry, že samotnou zásadu transparentnosti zbavuje smyslu i v případě, kdy zájem na přístupu souvisí se základními zájmy žadatele, které jsou zjevně srovnatelné se zájmy, ve prospěch kterých platí výjimky z příslušných omezení v dané oblasti?
- 2) Nemají být v důsledku toho čl. 22 odst. 2, jakož i čl. 27 odst. 1 nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, který svěřuje Evropské centrální bance zvláštní úkoly, pokud jde o politiky týkající se dohledu nad úvěrovými institucemi⁽¹⁾, vykládány jako nikoli výjimečné případy, ve kterých se lze odchýlit od nepřístupnosti dokumentů, avšak jako předpisy, které je třeba vykládat ve světle širšího účelu článku 15 konsolidovaného znění Smlouvy o Evropské unii, a které jsou jako takové založeny na obecné zásadě unijního práva, podle které přístup k dokumentům nelze omezovat, v souladu s rozumnou a přiměřenou rovnováhou potřeb úvěrového sektoru se základními zájmy strádatele, který se dostal do situace *burden sharing*, a to v závislosti na relevantních okolnostech zjištěných orgánem dohledu, který má organizační charakteristiky a pravomoci v daném odvětví podobné těm, které má Evropská centrální banka?

- 3) Není proto třeba článek 53 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a o zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Text s významem pro EHP) ⁽¹⁾, a právní předpisy vnitrostátního právního řádu, které jsou s tímto ustanovením v souladu, uvést do souladu se zbývajícími předpisy a zásadami evropského práva uvedenými v bodě 1) v tom smyslu, že přístup lze umožnit v případě příslušné žádosti podané poté, co byla vůči bance nařízena nucená správní likvidace, i v případě, že žadatel nepožádá o přístup výhradně v rámci občanských soudních řízení, která byla zahájena na ochranu majetkových zájmů poškozených v důsledku nařízení nucené správní likvidace vůči bance, avšak i v případě, že se žadatel právě s cílem ověřit konkrétní možnost úspěchu v těchto občanských soudních řízeních obrátí se svou žádostí před jejich zahájením na soud pověřený členským státem chránit právo na přístup a transparentnost právě z důvodu úplné ochrany práva na obhajobu a soudní ochranu, se zvláštním ohledem na žádost střadatele, který již podstoupil účinky *burden sharing* v rámci postupu zaměřeného na řešení insolvence úvěrové instituce, u které uložil své úspory?

⁽¹⁾ Úř. věst. L 287, s. 63.

⁽²⁾ Úř. věst. L 176, s. 338.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Corte suprema di cassazione (Itálie) dne 23. listopadu 2016 – Enzo Di Puma v. Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

(Věc C-596/16)

(2017/C 063/20)

Jednací jazyk: itaština

Předkládající soud

Corte suprema di cassazione

Účastníci původního řízení

Navrhovatel: Enzo Di Puma

Odpůrkyně: Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

Předběžné otázky

- 1) Musí být článek 50 Listiny základních práv Evropské unie vykládán v tom smyslu, že pokud bylo s konečnou platností zjištěno, že nedošlo k jednání, které naplňuje znaky trestného činu, je vyloučeno, bez nutnosti provádět jakékoli další posuzování vnitrostátním soudem, zahájení nebo pokračování dalšího řízení týkajícího se stejných skutků, jehož účelem je uložení sankcí, které vzhledem ke své povaze a závažnosti mohou být kvalifikovány jako trestní?
- 2) Musí vnitrostátní soud při posuzování účinnosti, přiměřenosti a odrazující povahy sankcí za účelem zjištění, zda byla porušena zásada *ne bis in idem* uvedená v článku 50 Listiny základních práv Evropské unie, zohlednit meze trestů stanovené ve směrnici 2014/57/EU ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/57/EU ze dne 16. dubna 2014 o trestních sankcích za zneužívání trhu (směrnice o zneužívání trhu) (Úř. věst. L 173, s. 179).